

Andělíčci prý nezlobí

„V nebi se perou andělíčci!“ volala naše Bára.

„Andělíčkům se roztrhaly peřiny,“ opravila ji maminka.

„Andělíčkům se roztrhaly peřiny, jak se perou,“ řekl jsem.

„Andělíčci se neperou! Andělíčci nezlobí!“ řekla maminka a podívala se na mě tak, že jsem věděl, co chce říct.

Naše maminka neumí pochopit, že se někdo pere jenom z legrace. Jako třeba my, kluci. Jenom kdo koho položí na lopatky...

No jo, ale to andělíčci nemůžou, protože tam vzadu mají křídla...! Ale stejně bych řekl, že se někdy perou. Co by taky pořád dělali? Možná, že když se nemůžou pokládat na lopatky, tak vyhraje ten, kdo druhému roztrhne peřinu.

Takhle to možná je!

Ale maminka to Barče vysvětlovala jinak, protože nikdy, ani v mládí, nebyla kluk.

„Víš, Baruško, když už jsou peřiny andělíčků moc nacpané a moc těžké, tak se ta peřina táááákhle protrhne,“ ukazovala za okno, kde chumelilo čím dál víc.

Radši jsem šel ven.

Vyběhl jsem před dům a začal jsem chytat vločky na jazyk. První vločky jsou nejlepší. Jsou strašně dobré. I když nemají žádnou chuť. To mi na nich právě chutná!

Koukal jsem se proti tmavému nebi.

Vločky vířily v rojích jako bílé včely. Když na mě některá přistála, dala mi malé studené žihadélko.

Až se mi z toho zatočila hlava.

Pro mě zima začíná, až když začne padat sníh. Dřív to není zima.

Zima začala.

Jak jsem se pral s anděličky

Chumelilo celé odpoledne, a když jsme vyběhli ze školy, napadlo všude krásně sněhu. Byl úplně čistý, hebký a trošičku mokrý. Prostě ten pravý koulovací, takže se všichni koulovali a vrískali přitom jako paviáni, ale já jsem utíkal domů, protože jsem měl plán.

Pořád mi leželo v hlavě, jak maminka říkala Báře, že se andělícci neperou, že se jim peřina roztrhne jen tak. Přesvědčím maminku a naše Bára už nebude žít v bludu.

Doma jsem vytáhl z prádelníku jeden povlak na peřinu a jeden na polštář a na zahradě jsem je nacpal sněhem, co se do nich vešlo. Pak jsem je dovezl na zasněžený trávník před dům, kde stojí borovička, na kterou v zimě věšíme sýkorkám lůž a ořechy. Vedle té borovice jsem si lehl jako do postele. Tedy – nasoukal jsem se pod peřinu a přitáhl si polštář pod hlavu. Jinak to nešlo. Ta duchna tedy byla těžká! Čím dál tím víc!

Nejdřív jsem si chtěl vzít na to ležení jen pyžamo, ale pak jsem si nechal svetr, bundu, kulicha a boty a hned jsem litoval, že jsem si nenavlékl ještě tátův váták, protože zima do mě vletěla jako pes do boudy. Brzy jsem se modlil, aby maminka vyzvedla Báru ze školky hodně rychle, aby se jí nezauzlily tkaničky, aby cestou nepotkaly paní Pěknou nebo paní Kotrmanovou, která je ještě upovídanější...

Zdálo se mi, že tam ležím už nejmíň hodinu, když se máma s Bárou objevily ve vrátkách. S maminkou to zamávalo, jako kdyby najednou zafoukal vichr z hor. „Co to tu vyvádíš?!“

„Chci ti dokázat, že se andělíci taky perou. Kdyby se neprali a jenom takhle leželi, tak se ani těžká peřina neprotrhne. J-j-jak vidíš,“ řekl jsem a zuby mi zimou cvakaly, jako když jedete klackem přes plaňkový plot.

„Propána, to je to nové povlečení!“ zasténala maminka.

„S-s-s-níh je čistý,“ zasyčel jsem jako had. Žádné hadí pohyby jsem přitom však nedělal, protože jsem měl celé tělo ztuhlé.

Maminka pochopila, že jsem v horším stavu než nové povlečení.

„Nemáš horečku?“

„Ne,“ hekl jsem, když mě tahala zpod sněhové peřiny, ale už jsem neměl sílu přiznat, jak moc bych si ji přál.

Večer jsem horečku opravdu dostal.

„Co je?“ divil se táta, když mě našel v posteli.

„Hrál si na anděla,“ vzdychla maminka.

Tatínek tomu nerozuměl, tak mu to maminka s Bárou musely vysvětlit.

I já musel o andělíčkách pořád přemýšlet. Měl jsem za to, že mají lepší život. Lítat by mě bavilo, ale jinak jim asi není co závidět. Kdybych byl andělíčkem, tak bych radši vůbec nechodil spát. Vždycky jsem se divil, že jsou tak zvláštně bílí, že mají barvu jako mražené rybí filé. Teď už vím proč.

„Andělíci se perou, aby se zahřáli!“ vykřikoval jsem pořád kolem dokola.

A zdálo se mi, že se peru s nimi. A ze všech nejvíc.

Maminka mi musela převlíct pyžamo.

Říkala, že pořád chumelí.

Usnul jsem a pral jsem se dál. Ale už ne tolik. Cítil jsem se slabý. A tak jsem si jenom pevně držel peřinu, aby mi ji někdo neprotrhl a já neprohrál.

Sněhová babička

Druhý den ráno jsem už horečku neměl, ale musel jsem zůstat v posteli, a maminka se snad rozhodla, že mě za trest za to zamazané povlečení utopí čajem.

Pil jsem jeden hrnek za druhým a bylo mi smutno. Sníh zůstal ležet, a tak jsem věděl, že odpoledne už budou mít všichni u všech domů sněhuláky. Jenom my ne. A kdo z kluků půjde kolem, tak si řekne, že jsem buď nemehlo, nebo že jsem umřel.

Koukal jsem se přes okno a viděl jsem, jak náš soused pan Vrána pobíhá po dvorku i po zahrádce s hrablem a s lopatou a hrne sníh na jednu velikou hromadu.

„Přijede Matýsek!“ volal vesele pan Vrána na paní listonošku.

Matýsek je vnuk pana Vrány. Jsou mu čtyři roky a bydlí s maminkou a s tatínkem v Praze, a vždycky, když přijedou k Vránovým k nám

do vsi, tak mají všichni radost. Jezdí často. Když má někdo narozeniny nebo svátek, na Vánoce, na Velikonoce, nebo jen tak, když je hezky. A pan Vrána pokaždé přichystá pro Matýska nějakou věc nebo překvapení.

Když jsem viděl tu pořád větší a větší horu sněhu, tak jsem hádal, že pan Vrána staví Matýskovi skokanský můstek nebo sjezdovku.

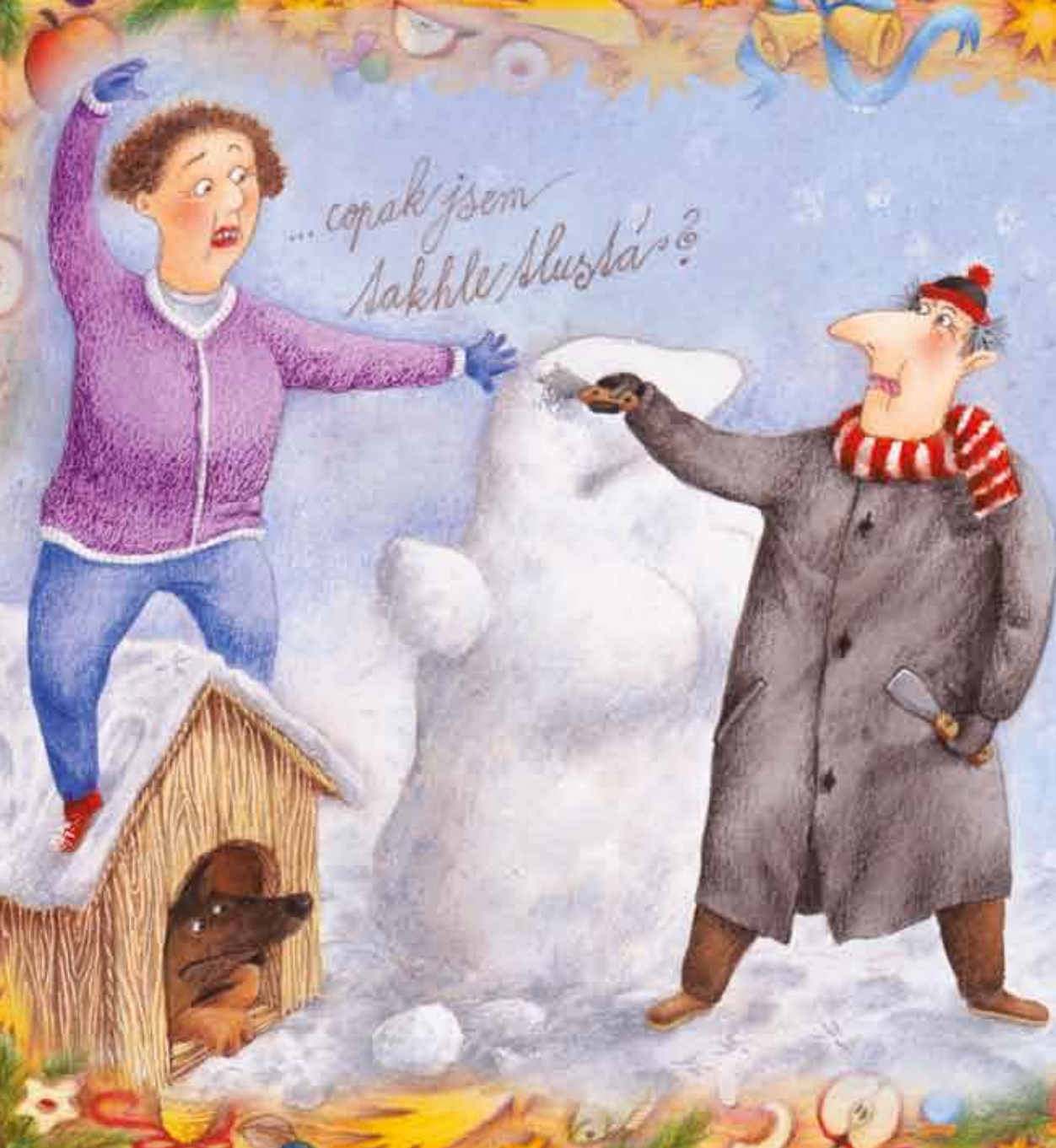
Jenomže to jsem prohádal!

Pan Vrána zavolal: „Věruš!“ Na dvorek vyšla paní Vránová. Vylezla si na psí boudu a tam se postavila, ani se nehnula. Pan Vrána vymyslel, že Matýskovi nepostaví jen tak obyčejného sněhuláka, ale udělá mu sněhovou babičku.

Moc mu to ale nešlo.

Po hodině práce se to, co ze sněhu uplácal, podobalo víc té psí boudě než paní Vránové. A paní Vránová každou chvíli křikla: „No dovol, copak jsem takhle tlustá?!“ a „To myslíš vážně, že mám tak velikou a hranatou hlavu?“

A pan Vrána zase křikl: „Psst! Nekřič! Já to hned opravím!“ A snažil se promodralýma rukama i špachtlí, aby ta veliká sněhová hrouda měla podobu paní Vránové. Jenomže to pořád k ničemu nevedlo a v poledne paní Vránové došla trpělivost i zdraví. Začala

kýchat i smrkat, jak si sundala kabát a stála tam jen ve svetru, aby pan Vrána viděl, že není tak tlustá.

Kýchání s paní Vránovou házelo, až se ohýbala v pase, a pan Vrána se na ni ještě zlobil, aby stála klidně, že takhle tu její podobu netrefí nikdy.

Paní Vránová řekla, že za to nemůže, a pan Vrána řekl, že on už taky dávno vůbec necítí ruce, ale nemluví o tom, protože chce udělat radost Matýskovi, a pro toho mu není nic zatěžko. Paní Vránová, která má Matýska stejně ráda, se zastyděla, přestala kýchat, nos měla sice červený a baňatý jako ředkvičku, ale stála pevně jako socha nebo jako kdyby už zmrzla.

A asi by doopravdy zmrzla, kdyby nepřišla naše Barča a nevykřikla: „Jé, pane Vrána, vy jste udělal ze sněhu krásného ledního medvěda! Ten se bude Matýskovi líbit! Že se vám taky líbí?“ zeptala se paní Vránové, protože si myslela, že tam paní Vránová stojí jen tak, aby se podívala, a nehýbá se, protože je užaslá.

Paní Vránová z toho rozmrzla, kýchlá, z očí jí vyhrkly slzy a běžela domů. Barča si myslela, že pláče radostí, protože to ona vždycy a hned. A zvlášť když jde o Matýska.

den aby nebyl Mikuláš hluchý

Prosinec je měsíc, kdy se pořád něco děje.

Někdy se třeba půl roku nestane nic, ale v prosinci to jde jedno za druhým.

V pondělí poprvé napadl sníh, v úterý jsem měl horečku, ve středu málem zmrzla paní Vránová a pozítří přijde Mikuláš!

Naše Bára se bojí už dneska. Je ještě malá. Ještě ani nechodí do školy. Až bude velká jako já, tak se už třeba bát nebude. Nebo až bude ještě větší, protože já se totiž taky pořád trochu bojím. Jenže to je něco jiného. Bára se bojí, protože ještě nemá rozum, kdežto já se bojím, protože rozum mám.

Já se vždycky bojím, že si mě spletou.

Že si mě spletou s Otou Pivoňkou. My jsme si totiž podobní ostříháním hlavy, velikostí a ušima. Na školní fotografii si mě s Pivoňkou spletla i teta Máňa, tak proč by si mě s ním nemohli splést i Mikuláš a čert a rovnou se do mě pustit metlou. U Pivoňků tak prý nadílka pravidelně začíná, protože Ota má kvůli své dobrodružné povaze na metlu vždycky nastrádáno.

Předloni jsem se chtěl zachránit pomocí pana holiče Čejky. Nechal jsem se ostříhat na ježka, ale hned cestou domů mi vlasy zplihly, a když jsem se v koupelně podíval do zrcadla, vypadal jsem zase jako Ota Pivoňka.

Ted' to dělám tak, že hned jak se ve dveřích objeví Mikuláš, rychle pozdravím a řeknu hodně hlasitě své jméno. Jenže co kdyby přišel nějaký hodně starý Mikuláš, který je už úplně hluchý? Z toho mám strach...

Já bych se možná jinak Mikuláše a čerta ani tak nebál, ale bojím se jich taky proto, že na ně nejsem zvyklý.

Třeba Babouček má dědu, který má stejně bílé vlasy a vousy jako Mikuláš, takže Babouček je na takovou osobu zvyklý a klidně Mikulášovi tyká.

Nebo Kotnour... Jeho strýc je komíník, takže když vidí čerta, připadá mu to, jako když přijde na návštěvu někdo z rodiny. Ale my, co nejsme zvyklí jako Babouček a Kotnour, se asi všichni trochu bojíme.

„Kdo nezlobí a má čisté svědomí, ten se čerta bát nemusí,“ říká vždycky naše maminka, aby nás uklidnila, ale mě to moc neuklidní, i když vím, že je to pravda.

Jednou jsem to viděl i v pohádce v televizi. A pak taky doma, když u nás ještě bydlel strejda Jára. Říkal mně a Báře, ať se nebojíme, protože toho, kdo byl hodný, čert na zádech neunes. Já mu věřil. V té pohádce to bylo taky tak. Jenomže jak můžu vědět úplně jistě, jestli jsem byl hodný? Maminka to kolikrát vidí taky docela jinak než já. A to není tak vážná jako svatý Mikuláš ani tak divoká jako čert!

Jak se blížil večer, tak jsem si připadal čím dál tím míň hodný a víc a víc jsem se bál. Bára asi taky, protože měla v obličeji barvu, jako když jednou snědla zelený šunkový salám. A když pak vletěl do kuchyně čert, začali jsme s Bárou vriskat jeden přes druhého.

Rohatec řinčel řetězem, dupal kopytem a šermoval očouzenými vidlemi.

„Mírni se, čerte, ať tu všechno nerozbiješ!“ napomenul ho Mikuláš.

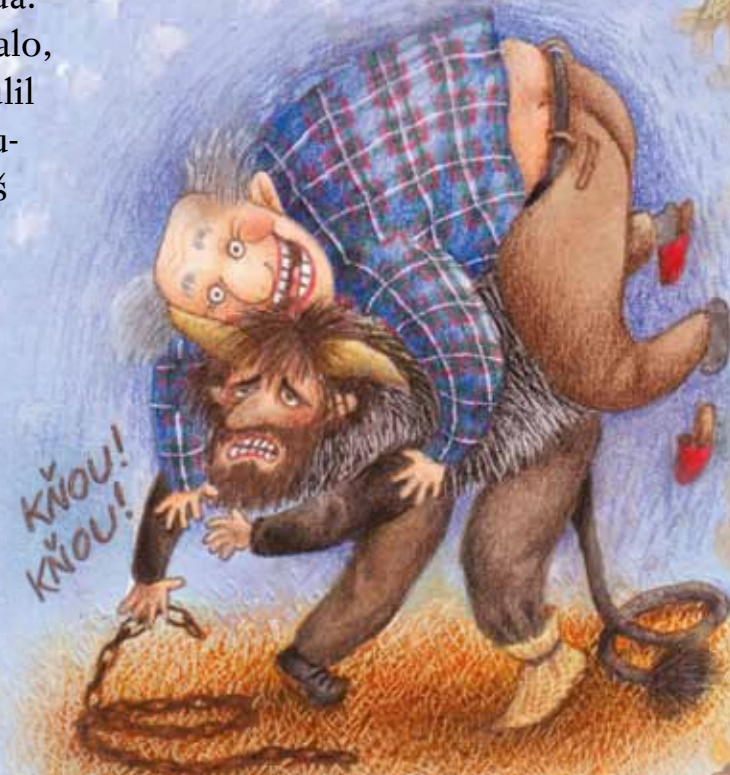
Ale čert řídit nepřestal. Vidle sice odhodil, vytáhl však z pytle metlu a švihal kolem sebe tak prudce, že to hvízdalo, jako by měl na té metle přivázanou meluzínu.

Ječeli jsme čím dál víc.

Strejda Jára se na to nemohl dívat. Zakřičel, ať nekřičíme, že jsme byli hodní, a aby nám dokázal, že hodného člověka čert neunes, skočil mu na záda.

V čertovi zapraskalo, padl na kolena, vykulil oči a rohy se mu posunuly navrch hlavy. Náš strejda je veliký a čert byl spíš huňatý než velký. I přes strejdův smích bylo slyšet, jak čert kňourá.

Svatý Mikuláš to taky slyšel. Začal do strýčka bušit krásnou berlou, až z ní litaly kousky stříbra.

Strýček z čerta slezl, ale ten se už nenarovnal a sténal čertovskou řečí, takže i Bára zapomněla brečet. Strejda mě cvrnknul do ubrečeného nosu a řekl: „Tak viděls to? Když máš čisté svědomí, tak tě čert neunese. Ale musíš taky pořádně jíst!“

Svatý Mikuláš se na něj zamračil a řekl mu: „Máš rozum? Stokilovej kolohnát a hupsne mu na záda?! Vždyť jsi mi ho polámal! Ty bys zasloužil vážně do pekla!“

Na to čert ještě víc vypouil oči a zasténal lidským hlasem: „Néééé!“ Protože poznal, že našeho statečného a spravedlivého strýčka neunese.

Skončilo to tak, že nakonec toho polámaného čerta odnesl na zádech Mikuláš a já jsem slyšel, jak říká tatínkovi, který za nimi nesl berlu a vidle: „Tak sem k vám už víckrát nejdeme.“

Od té doby vím, že spravedlivého člověka čert neunese. A taky vím, že svatý Mikuláš má čerta rád, takže čert asi nemůže být takový zloun, jak vypadá. A ještě vím, že ani Mikuláš někdy nesplní, co slíbí, protože příští rok k nám přišel znovu.

Moc napravený čert

Venku zacinkal zvoneček.

Srdce mi začalo bušit a Bára vyrazela přidušené Ne-e-e-e!, jako když tatínek startuje v zimě naši starou škodovku.

Slyšel jsem maminku, jak říká: „Tak pojďte dál, svatý Mikuláši!“

„Dobrý večer! Já jsem Dušan Kadlečík!!!“ zakřičel jsem hlasitě, sotva se ve dveřích objevila špička mikulášské čepice.

„Já tě znám, Dušane,“ řekl ten svatý Mikuláš.

Tím se mi trochu ulevilo. Jestli dostanu našupáno, tak za sebe a ne za Otu Pivoňku, a to nebude tolik. Ale stejně jsem napjatě čekal, až vletí do kuchyně čert.

Ale čert k nám nevletěl. Jenom se tak vploužil. Neblekotal jazykem ani nechrástil řetězem, jen se pořád rozhlížel na všechny strany. Skoro to vypadalo, že má z něčeho větší strach než my s Bárou.

Pan svatý Mikuláš měl vážný hlas jako náš tatínek, když někomu z rodiny přeje k narozeninám nebo když domlouvá Báře, aby měla rozum. Když domlouvá mě, tak víc křičí. Takový hlas pan svatý Mikuláš neměl. Tak jsem ho moc neposlouchal.

Pořád jsem se musel koukat na toho čerta.

Dobry večer!
Ja jsem
Dušan Kadlecík!!

Napravený
čert
↓

No jo! Byl to ten čert, co mu náš strejda Jarouš skočil na záda! Asi proto se tak ustrašeně rozhlížel.

Když mu pan Mikuláš řekl, aby nám nadělil, tak nám ani nehrozil metlou, ani nezabudlikoval jazykem, jenom před nás postavil plné koše dobrot, co se vždycky dávají, a hned se zase odšoural zpátky k Mikulášovi.

Vůbec nikomu nic nedělal. Jenom vypadal strašidelně, jak čerti vypadají. Ale nijak se nepředváděl. Spíš se tvářil, jako že ho to ani moc netěší, že vypadá jako čert, zatímco všichni čerti, které jsem kdy viděl, na to byli pyšní.

Barča přestala pofňukávat a taky se dívala jenom na toho čerta. Tatínek si toho všiml a řekl: „Vidíte, jak se čert za ten rok polepšil? Jak je hodný a slušný? Vemte si z něj příklad! Škoda, že tu není strejda Jára. Měl by z toho radost.“

Na to svatý Mikuláš zavrčel do vousů, jak jsem nikdy Mikuláše zavrčet neslyšel. Myslel jsem si, že takový zvuk umí vydávat jenom Holmes, což je vlčák pana Vrány.

Čert zachrastil řetězem. Ale nebylo to takové řinčení, jak čerti dělají, když se pustí do strašení. Spíš se mi zdálo, že mu řetěz jen tak sám zachřestil, jak se čert nad něčím otrásl.

„Nic jsem tím nemyslel!“ uklidňoval pana Mikuláše i čerta tatínek. „Chtěl jsem jenom dětem říct, že se každý může polepšit a napravit. I čert.“

„Když jsem ho od vás vláčel na zádech, tak jsem moc nevěřil, že ho ještě někdo napraví,“ zamračil se svatý Mikuláš a obrátil se na čerta. „Vid?“

Čert mlčel.

„Hlavně, že se to povedlo,“ řekla maminka. „A jste hodní, že jste se u nás zastavili s nadílkou.“

Šla k čertovi a – pohladila ho!

Zalezl jsem za židli jak dědův kocour Lojza a přivřel oči. Teď už čert určitě vyletí a začne řídit. Vím to podle sebe. Vždycky můžu vyletět z kůže, když mě maminka před někým pohladí jako nějakého mrňouse.

Ale čert nic! Stál jako zařezaný.

Oni ho napravili tak moc, že už to snad ani nebyl čert!

A mně najednou bylo toho čerta líto.

Jaký může mít život takhle moc napravený a polepšený čert?

Nudný a smutný. Odnese košíky dárků, kam mu Mikuláš poručí, a pak jenom stojí a civí. Žádné čertoviny, nic... Dře se, snaží se, je hodný, ale je mu to houby platné, protože nakonec stejně každý vykládá, co všechno dostal od Mikuláše. I když mu to přinesl čert.

Vyšlo mi z toho, že čert má s námi lidmi mnohem víc starostí než Mikuláš. A když něco splete nebo provede, tak si to odskáče víc než my, co od něj máme být postrašení.

Chodí k čertovi Ježíšek?

Přemýšlel jsem o tom čertovi ještě večer v posteli. A Bára o něm asi přemýšlela taky, protože když se jí zdálo, že už usínám, zatahala mě za ucho: „Dušane, myslíš, že k hodnému čertovi přijde taky Ježíšek?“

Kdybych neležel, tak by to se mnou snad seklo. Tohle by nenapadlo ani Kotnoura. A že ten má nápady!

Zatukal jsem si na čelo: „Cože?! K čertovi Ježíšek!“

„A jak víš, že ne?“ spustila Barča. „Třeba ten čert jenom dělal hodného, aby dostal od Ježíška taky hodně dárků!“

Já se z toho jejího „Jak to víš!“ a „Co myslíš?“ jednou zblázním! Někdy se mě zeptá na takové věci... A já musím vždycky všechno vědět, protože když